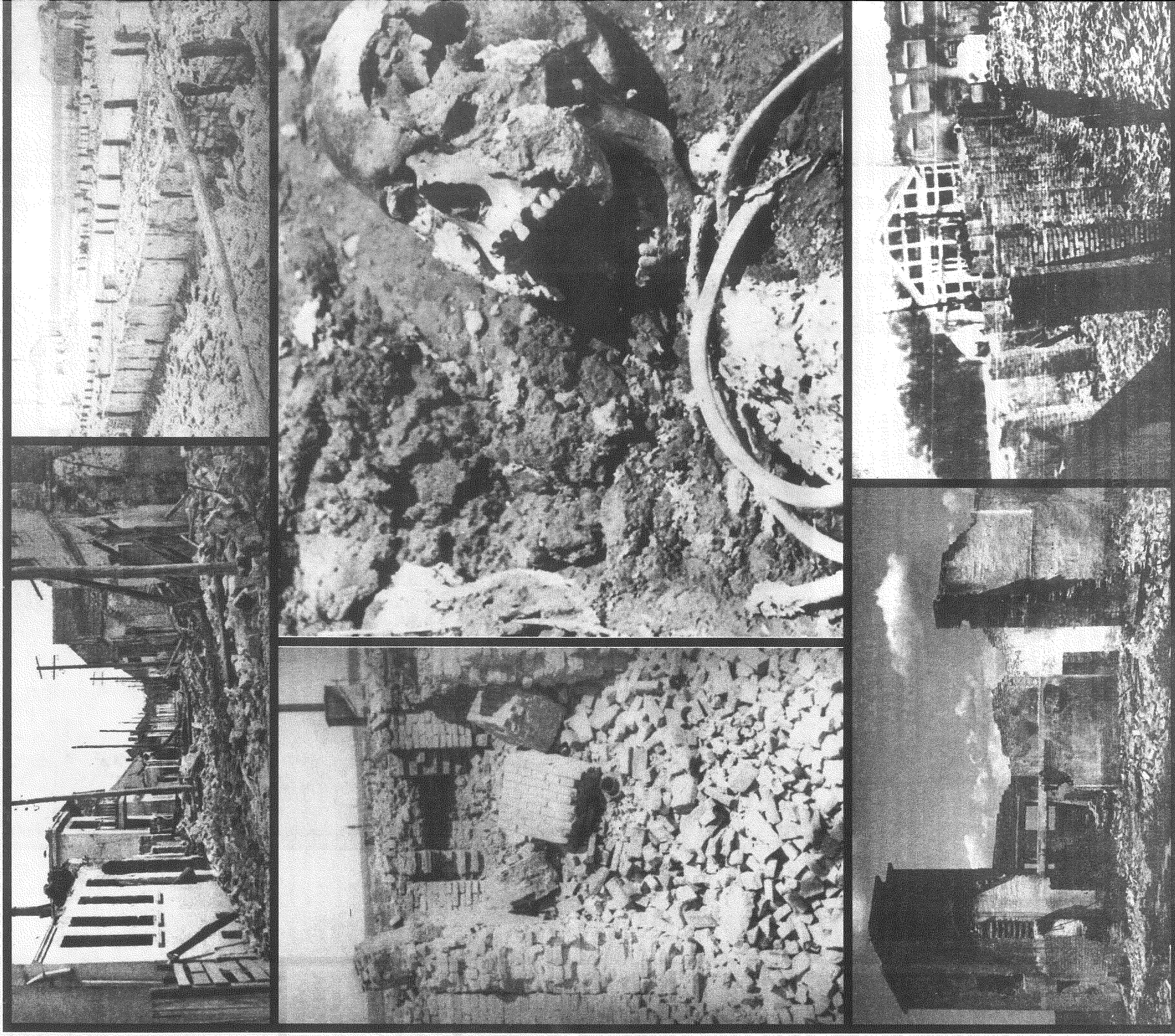

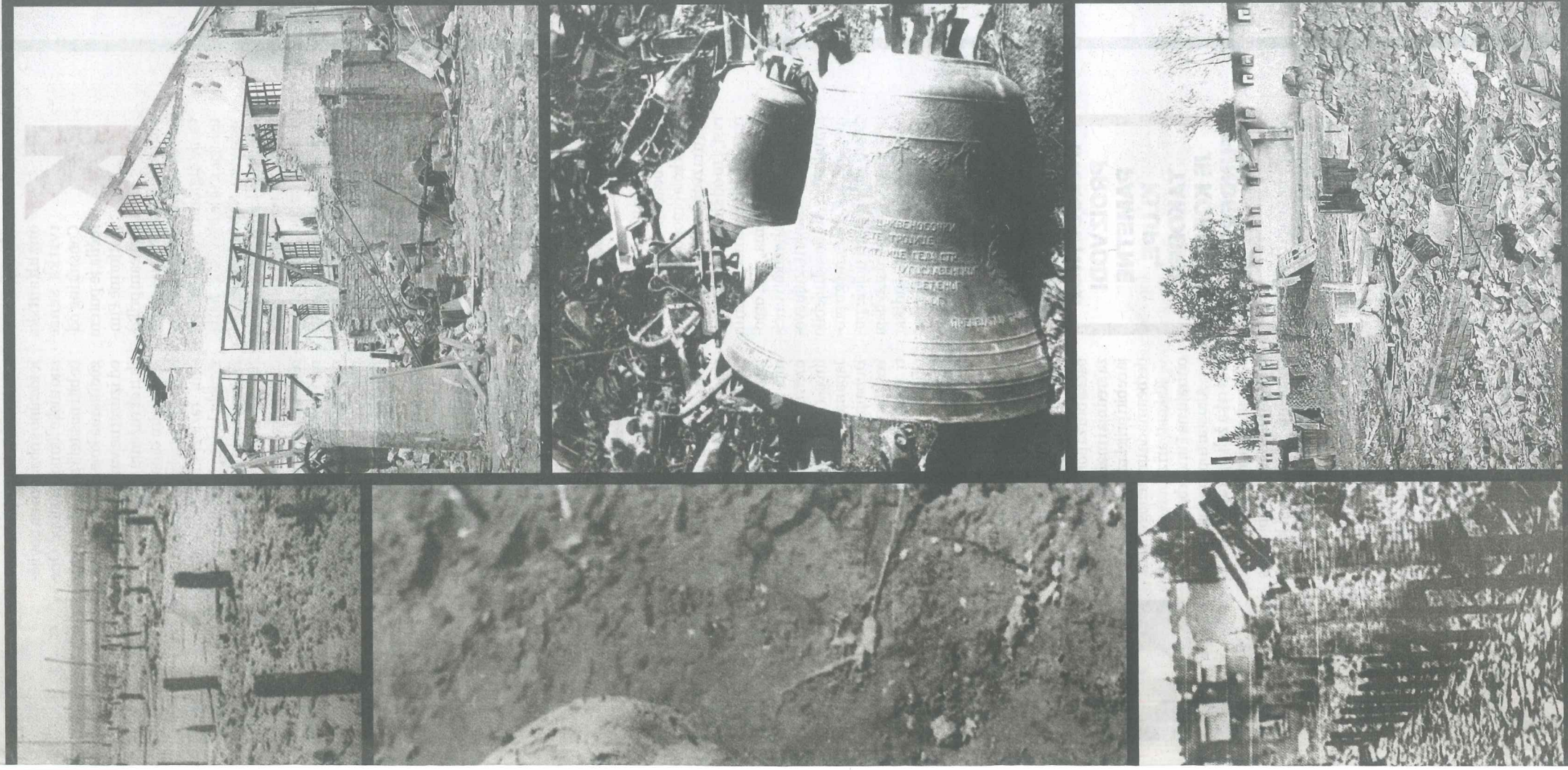
NOVA KNJIGA S EKSKLUZIVNIM POVIJESNIM FOTOMATERIJALOM RUŠI K

Fotografije
snimljene u
Jasenovcu
pokazuju
toliku razinu
uništenja da je
funkcioniranje
nekog novog
logora na
tom prostoru
zapravo
nemoguće

KONAČNI DOKAZI OBMANE U Jasenovcu poslije rata nije bilo komunističkog logora

JUČNI MIT REVIZIONISTIČKE DESNICE

Fotomonografija autora Đorđa Mihovilovića na jednom mjestu objedinjuje 796 fotografija snimljenih na lokaciji logora Jasenovac u razdoblju od 1945. do 1947. godine koje pokazuju kako na tom prostoru nakon pada NDH nije postojao, niti mogao postojati, bilo kakav logor

PIŠE DRAGO PILSEL

zlazak knjige provokativnog naziva "Jasenovac 1945. - 1947. - Fotomonografija" jasenovačkog višeg kustosa Đorđa Mihovilovića (Izdanje Javne ustanove

Spomen-područje Jasenovac, 2016. koje u Hrvatskoj još nije objavljeno u medijima) dolazi u vrlo važnom povijesnom trenutku, odnosno u kontekstu još uvijek traumatične sadašnjosti opterećene groznim reinterpretacijama ratnog i poratnog vremena iz pera sve glasnijih negacionista i revizionista ustaške države i njenih učinaka. Knjiga donosi 769 fotografija velike povijesne vrijednosti o samom koncentracijskom logoru u Jasenovcu (i samom mjestu Jasenovac) te je iznimno vrijedan doprinos raskrinkavanju strahovite laži koja ukratko glasi ovako: ustaški logor u Jasenovcu nije bio logor smrti, tamo je život izgubio manji dio ljudi, uglavnom od bolesti, a pravi se genocid nad Hrvatima dogodio na tome istome mjestu u režiji komunističkih vlasti nakon svibnja 1945.!

Koliko je ova laž proširena i opaka govori podatak da ne samo što se na tu temu tiskaju knjige, pišu članci, daju intervjui u tiskanim i elektronskim medijima i drže tribine širom Hrvatske, već se snimaju i dokumentarni filmovi sa žestokim manipulacijama i podvalama (poput onog lanjskog Jakova Sedlara), a revizionizam podržava i u strukturama Katoličke crkve u Hrvatskoj jer, na primjer, katolički tjednik Glas Koncila, objavljuje feljtone, donosi intervjue i druge članke u kojima revizionisti na dugo i na široko tuče "istinu o Jasenovcu".

MUKOTRAN RAD

Autor je pokazao i dokazao da su na tim mjestima bili nemogući uvjeti za smještaj i osiguravanje većeg broja ljudi te da nikakvog komunističkog logora nakon svibnja 1945. u Jasenovcu nije bilo. Već sam činjenica da su fotografije snimane tijekom 1945., 1946. i 1947. godine (dakle, u vrijeme navodnog postojanja komunističkog logora Jasenovac), što pretpostavlja slobodan ulazak raznih snimatelja i slobodno kretanje po navodnom mjestu zatočenja i ubijanja zatočenika (Hrvata), opovrgava mogućnost postojanja komunističkog logora. Naime, takvo bi mjesto, kako ističe recenzentica monografije Nataša Mataušić, bilo zasigurno strogo čuvano, a ulazak znatnijimcima strogo zabranjen ili kontroliran.

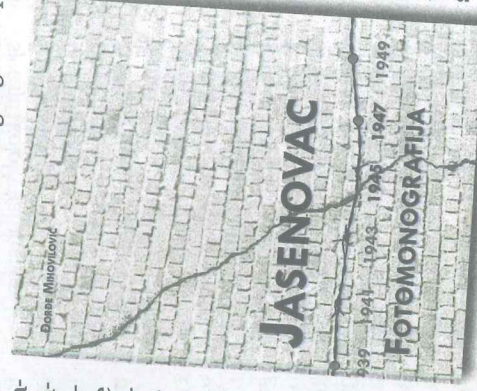
Mihovilovićeve fotomonografija podrazumijeva mukotrpan znanstveno-istraživački rad i dobro poznavanje teme i problematike te njihovo proširivanje dopunskim podacima do sada nepoznatih detalja. Vrlo je važno to što ovi podaci prvi put dolaze do šire javnosti. Najveći dio fotografija u vlasništvu je Hrvatskog povijesnog muzeja i Hrvatskog državnog arhiva u Zagrebu, javne ustanove Spomen-područje Jasenovac, Arhiva Jugoslavije i Jevrejskog istorijskog muzeja iz Beograda, zatim Arhiva BiH i Historijskog muzeja BiH

iz Sarajeva.

Jedno od izvorišta negacionističkog narativa je "Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac" koje je osnovano u lipnju 2014. godine. Prema tvrdnjama članova Društva, Jasenovac 1941. - 1945. nije bio logor smrti u kojem su ustaše masovno ubijali Rome, Židove i Srbe po genocidnim kriterijima i Hrvate po političkim kriterijima. Kažu da je bio samo običan sabirni, kažnjenički i radni logor (prvi logor) u kojem se rijetka pojedinačna ubijanja broje tek na desetke ili stotine, a nikako na bezbrojne tisuće muškaraca, žena i djece nestalih u masovnim likvidacijama. Tvrdi da su komunisti (drugi logor od 1945. do 1948. za ustaše, domobranu i Nijemce, te treći za informbirovoce od 1948. do 1952.) "operirali" nakon svibnja 1945. i tamo, na mjestu ustaškog logora u Jasenovcu, izvršili "genocid nad Hrvatima".

GDJE SU STRADALI?

Ipak, nisu pronašli ni jedino ime stradalog u "komunističkim logorima" nakon svibnja 1945.; nasuprot poimeničnom popisu od 83.145 žrtava ustaškog logora

**JASENOVAC JE
BIO SVAŠTA,
ALI PO SVOJOJ
NAMJENI,
POČETKU I
KRAJU BIO JE I
OSTAO LOGOR
SMRTI**

Jasenovac 1941. - 1945. godine za koji članovi ovoga Društva i njihovi istomišljenici ne mogu tvrditi da je sve samo laž. Nijedna obitelj nikad se nije javila s informacijom da je netko od njenih bližnjih nestao u tom navodnom poslijeratnom jasenovačkom konlogoru i tobi, kako je zaključio Slavko Goldstein u knjizi "Jasenovac - Tragika, mitomanija, istina" (izdanje Frakture iz Zaprješića, 2016.), zapravo trebao biti dovoljan dokaz da takvog poslijeratnog logora smrti u Jasenovcu nije ni bilo.

Nepostojanje bilo kakvih dokaza za nedokazive tvrdnje negacionisti objasnjavaju rečenicom da "nepobitni pisani dokazi o tome nisu objavljeni, nego se vjerojatno brižno kriju ili su čak uništeni". Prema jednoj savjesno rađenoj bibliografiji o ustaškom logoru Jasenovac do 2000. godine, sumira Goldstein, objavljeno je 1106 knjiga, 1482 memoarska zapisa i studijska članka, 108 zbirki dokumenata, a u posljednjih 15 godina

ta je obilnograda dodatno obogaćena. Sve to potkrijepljeno desecima tisuća dokumenata koji se odnose na Jasenovac, a pohranjeni su u središnjim arhivima država koje su nastale na području bivše Jugoslavije i u pedesetak lokalnih arhiva. Među njima je i velik broj dokumenata ustaške provenijencije koji također jasno govore o smrtonosnom karakteru jasenovačkih logora 1941. - 1945. godine.

Dokumenti lokalnih arhiva na području bivše Jugoslavije evidentirani su i u središnjim republičkim arhivima i s fotokopijama često su izmjenjivani radi proširenja dostupnosti, pa je sasvim nemoguće da je u toj isprepletenoj mreži netko mogao "brižno sakriti" ili čak "uništiti" kompletne dokumentacije o jednoj fazi "jasenovačkih logora" ne ostavivši za sobom nikakvog traga. O proboju i jasenovačkom raspletu pak negacionisti šute kao i autori knjige "Jasenovački logori - istraživanja". Zašto? Jer je jasenovački finale zapravo definitivni pečat nad povijesću ustaških logora. Tim završnim činom Jasenovac zauvijek potvrđuje sebe - od početka do kraja bio je pomalo svašta, ali po svojoj početnoj namjeni i brutalnom kraju bio je prvenstveno i daleko najviše logor smrti.

Zapovjednik logora Vjekoslav Maks Luburić se 19. travnja 1945. vratio u Jasenovac i odmah naredio: "Za tri dana logora više ne smije biti. Počistite sve!" Kretanje po logoru strogo je ograničeno, uređaji su demolirani, namjenske stambene i većinom odmah srušene. Uvečer 21. skog logora, njih više od 700, pod jakom pratnjom izvedene su na stratište i poubijane. Nijedna se nije spasila. U ispranjeničenski logor dovedeni su muški logoraši, njih oko 1100. Vidjeli su da je logor u likvidaciji i znali su što ih čeka. Preko noći razradili su već ranije pripremljeni plan za pobunu i bijeg. U 10 sati prije podne, na dogovoreni poziv glavnog organizatora pobune Ante Bakotića "Naprijed drugo!" oko 600 logoraša krenulo je u proboj. Oružje su im bili stolarski noževi, čekići, letve, nasuprot do zuba naoružane ustaške posade.

OSAM PREŽIVJELIH

Pod mitraljeskom vatrom iz stražarnica, bunkera i osmatračkih tornjeva 90 se logoraša iz Logora III probilo do prvih šumara i spasilo živote, a oko 500 palo je pokoseno unutar logora i na brisanom prostoru izvan žice priješume. Poslije je proboja u logoru je ostalo još oko 460 logoraša koji zbog bolesti ili iznemoglosti, zbog straha, rezignacije ili krive računice, nisu sudjelovali u pobuni i probuju. Ustaše su ih u bijegu, istoga dana, skoro sve poubijali. Preživjelo ih je svega osam koji su se uspjeli sakriti u ruševinama miniranih logorskih zgrada i dočekati partizane.

Zadnje snage ustaške posade napustile su Jasenovac 1. svibnja 1945., a dan kasnije je prethodnica Jugoslavenske

